

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce T.V., bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Petrou Karbanovou, advokátkou AK Kramarič, Nový, Karbanová, s.r.o., se sídlem U Santošky 22/955, 150 00 Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č. j. OD 557/14-3/67.1/14161/St,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 7. 2014, č. j. OD 557/14-3/67.1/14161/St, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Petry Karbanové, advokátky AK Kramarič, Nový, Karbanová, s.r.o., se sídlem U Santošky 22/955, 150 00 Praha 5.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části změněno a v části potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků, ze dne 7. 5. 2014, č. j. MUCL/96120/2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovanému žalobce vytýkal, že o jeho odvolání rozhodoval meritorně, „v rozsahu námitek uvedených ve včas podaném odvolání“, ačkoli odvolání žalobce podané dne

30. 5. 2014 neobsahovalo konkrétní skutečnosti, z nichž žalobce dovozoval nesprávnost právního posouzení či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu či nedostatky dokazování. Nesprávný postup správního orgánu a žalovaného žalobce spatřoval v tom, že jej ve smyslu § 37 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu nevyzvali k odstranění vad odvolání. Předpokladem postupu žalovaného je totiž znalost odvolacích námitek, žalobce proto legitimně očekával, že jej správní orgán k doplnění zákonných náležitostí odvolání usnesením vyzve a stanoví mu k jeho doplnění lhůtu. Žalobce rovněž zmínil, že jako obviněný z přestupku může také v odvolacím řízení uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat důkazy, jak zaznělo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Žalovanému dále vytýkal, že ačkoli precizoval výrok prvostupňového rozhodnutí uvedením správné registrační značky vozidla a času provádění dechových zkoušek, ponechal nesprávné označení hmotněprávní předpisu – zákona č. 361/2000 Sb. jako zákona o přestupcích. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Bránil se tím, že žalobce byl v době podání odvolání právně zastoupen stejnou právní zástupkyní, ta o náležitostech odvolání musela vědět, když je nyní uplatňuje ve správní žalobě. K doplnění odvolání přitom lhůtu nežádala. Dle žalovaného se jedná o obstrukci ze strany žalobce s cílem dosáhnout prekluzivní lhůty, aby zanikla jeho odpovědnost za přestupek. Žalovaný připustil chybný název zákona č. 365/2000 Sb. ve výroku prvostupňového rozhodnutí, nicméně tento zákon byl ve výroku opakovaně uveden správně, proto tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce reagoval krátkou replikou, ve které setrval na požadavku postupu dle § 37 odst. 3 správního řádu, a zdůraznil, že to byl žalovaný, kdo měl povinnost činit, nikoli žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že odvolání ze dne 30. 5. 2014 neobsahuje odvolací důvod, jde o blanketní odvolání, podané prostřednictvím právní zástupkyně žalobce, z něhož vyplývá pouze rozsah, ve kterém žalobce navrhoval prvostupňové rozhodnutí přezkoumat a zrušit.

Podstatou projednávané věci je otázka náležitostí odvolání a případné povinnosti správního orgánu vyzvat odvolatele k odstranění jejich nedostatků, konkrétně k doplnění odvolacích důvodů, tedy důvodů, pro které považuje odvolatel napadené rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, v rozporu s právními předpisy nebo nesprávné. Předmětnou otázkou se správní soudy již opakovaně zabývaly, srov. zejm. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publ. ve Sb. NSS č. 1578/2008, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, všechny dostupné na www.nssoud.cz, dle kterého nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen

postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z § 82 odst. 2 správního řádu je zřejmé, jaké jsou zákonné náležitosti odvolání, a proto každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody).

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 61/2009-63:

„Uvedený princip vychází nejen z výše citovaného ustanovení správního řádu, ale z nového pojetí správního řádu (č. 500/2004 Sb.), který s účinností od 1. 1. 2006 přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Nový správní řád zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak. Došlo tedy k určitému omezení revizního principu, kdy je činěn rozdíl mezi zákonností (právností) a věcnou správností napadeného rozhodnutí, kterou odvolací orgán přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, což se potom logicky promítá v požadavku uvedení konkrétních odvolacích důvodů (viz výše).

Tyto důvody odvolací orgán nezná a nemůže je sám dovozovat, jejich uvedení je plně v dispozici odvolatele. Na druhou stranu však odvolací orgán nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat, aniž by odvolací důvody znal. V případě jejich absence je proto povinen vyzvat odvolatele k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že: „nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“

Soud tak uzavírá tím, že podal-li žalobce dne 30. 5. 2014 odvolání, které neobsahovalo odvolací důvody ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, bylo povinností prvostupňového správního orgánu vyzvat žalobce k odstranění těchto nedostatků a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. To však v posuzované věci nebylo učiněno a toto procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu nebylo zhojeno ani samotným žalovaným, který o blanketním odvolání žalobce rozhodl bez dalšího.

Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobce byl při podání odvolání zastoupen advokátkou, která nežádala k doplnění odvolání lhůtu. Postup správního orgánu k odstranění vad podání, včetně odvolání, není zásadně vázán na to, že ten kdo podání bez zákonných náležitostí učinil, není práva znalý, a na žádost o poskytnutí lhůty k doplnění podání.

Soud rovněž nespatřuje v uplatnění žalobního bodu účelovost, neboť žalobce po právu očekával, že bude v souladu se shora cit. relevantními ustanoveními správního řádu k doplnění odvolání vyzván. Nestalo-li se tak a žalovaný bez dalšího vydal rozhodnutí o odvolání, nezbylo žalobci, než se uvedenému procesnímu postupu bránit správní žalobou. Jistě by bylo vhodné, aby žalobce prostřednictvím své advokátky, podal odvolání se všemi náležitostmi dle § 82 odst. 2 správního řádu, neučinil-li tak, bylo na správním orgánu, aby jej k odstranění vad odvolání vyzval.

I žalovaný připustil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl jedenkrát zákon č. 365/2000 Sb. nesprávně označen jako zákon o přestupcích. Shodně se žalovaným má soud za to, že se nejedná o vadu takové intenzity, pro kterou by bylo na místě napadené rozhodnutí rušit, neboť zákon č. 365/2000 Sb. byl správně označen na jiném místě výroku, jakož bylo i správně uvedeno č. zákona o přestupcích.

Protože v procesním postupu prvoinstančního správního orgánu a zejména pak žalovaného v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu soud shledal zásadní vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Soud ve věci rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků; odměnu právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]; náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu); a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 228 Kč. Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika obsahovala zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic nového.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. března 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně